

Olduğun Şekilde Özelsin

– zeyneb-beygo · 07 Ağustos 2011

1861-Amerika Birleşik Devletleri

Yüzümde bir karıncalanma hissettim.Nedeni ise barizdi.

Bana çevrilen gözler her yerdeydi.Fısıltılar ise hiç dinmiyor,sanki utanmak zorundaymışım gibi hissettiriyordu.Herkesin bu sorunun atlatıldığını düşünmesine rağmen ben, sorunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.Çağ dışı davranan insanlar o kadar çoktu ki,çağa uyumlu insanları unutabiliyordum.Aslında bilmeliydim, öyle bir çağ asla olmayacaktı.Bana tiksinierek bakan gözlerden bıkmıştım artık.Kendimden şüphe etmeye başlamıştım.

Öyle dalgın dalgın yürürken birden bir şeye çarptım.Bu bir insandı.Hemen eğilip yere düşürdüğüm evrakları toplamaya başladı.Gözlerime inanamıyordum.

Kekeledim.

-Se..Se..Sen, benden tiksiniyor musun yani?

O da bana-en az benim kadar olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde-şaşıarak baktı.

-Tiksirmek mi?Neden?

-Ama ben sizin gibi değilim,herkes bana çok kötü davranır, sen neden böylesin,dedim olanca aptallığımla.

-Bu oldukça saçma bir soru.Sadece farklısın ve bana göre bu olağanüstü bir şey.Aksine hayranlık duyuyorum.Bu bir dert olamaz.Sen derinin rengi yüzünden aşağılanamazsın,hangi renkte doğacağımızı seçme gibi bir hakkımız yok.Dünyanın bir çok yerinde çok hasta insanlar var.Sen oturmuş derinin rengine mi yanacaksın?Onlar ne yapsın peki?

Şok olmuşum.Söyledikleri ne kadar da mantıklıydı.Siyahi olmam bir sorun teşkil etmekten ziyade bana yeni ve güzel bir özellik kazandırıyor.

Bana gülümsedi ve şöyle dedi:

-Herkes farklılıklarıyla güzeldir.

O günden sonra bir daha asla bana tiksinierek bakan gözleri fark etmedim.

(Bu yazıda anlattığım sorundan ziyade-ki artık bir sorun değil bana göre-insanların farklılıklarının güzel olduğunu vurgulamak istedim.)